

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Brand in de Notre-Dame ('Onze Vrouwe')

4 UITGAAN TOT CHRISTUS

Slot

De hemel heeft Christus opgenomen en voor ons staat het heiligdom open, maar hier op aarde delen wij in Zijn verwerping en dragen wij Zijn smaad.

5 EBEN-HAËZER

Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen

6 DE HEER IS MIJN HERDER!

Lichter door het leven gaan met Psalm 23

7 DE BOODSCHAP VOOR LAODICEA

Overwinnen in een postmoderne christenheid

9 WOORDSTUDIE

Afgoden en afgodsbeelden

Toen Paulus om veiligheidsredenen door de gelovigen in Berea alvast naar Athene was gebracht, keek hij daar rond, in afwachting van de komst van Silas en Timotheüs.

10 HET HOOGLIED

Deel 51 - De hoogste taal van de liefde

Het is een teken van geestelijke groei als wij eraan gaan denken wat wij voor de Heer Jezus betekenen, in plaats van wat Hij voor ons is. We zijn dan meer op Hem dan op onszelf gericht.

11 PRIESTERSCHAP

Priesters voor God de Vader - Deel 2

Een van de taken van de priester was vroeger en nu: anderen tot het altaar leiden.

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

BRAND IN DE NOTRE-DAME ('ONZE VROUWE')

Ger de Koning

'Mensen huilen, zitten op hun knieën te bidden, zingen', zegt een ooggetuige van de brand. 'Een deel van ons staat in brand', schrijft de Franse president Macron op Twitter. Op sociale media reageren regeringsleiders en andere politici op de brand. 'De Notre-Dame is een onderdeel van het erfgoed van Europa en de wereld. Als ze lijdt, lijden wij allemaal', schrijft Frans Timmermans, vice-president van de Europese Commissie.

Zomaar enkele korte en tegelijk veelzeggende reacties op de brand in de Notre-Dame die ik op NOS.nl las. Het hele gebeuren doet me denken aan het oordeel dat zal komen over 'het grote Babylon, de moeder van de hoeren en van de gruwelen van de aarde', ofwel, de rooms-katholieke kerk (Openb. 17:1-5). Van die 'dame' is de Notre-Dame namelijk een symbool.

Die 'dame' is ook een economisch machtssysteem. Dat lezen we in Openbaring 18. God zal binnenkort dat systeem op één dag oordelen (Openb. 18:8). Dat veroorzaakt dan deze reactie: 'En de koningen van de aarde die met haar gehoereerd en weelderig geleefd hebben, zullen over haar

wenen en weeklagen, wanneer zij de rook van haar brand zien' (Openb. 18:9). Twee verzen verder lezen we de reden van de krokodillentranen: 'En de kooplieden van de aarde wenen en treuren over haar, omdat niemand hun koopwaar meer koopt' (Openb. 18:11). Ik zie in deze verzen een frappante overeenkomst met de reacties die ik aan het begin heb geciteerd.

Het verdriet en de ontsteltenis over de brand in de Notre-Dame gaan zowel nu als straks over het verlies van iets wat geld in het laatje brengt. Van berouw over zonden en terugkeer tot God is geen sprake. Er wordt al helemaal niet gedacht aan de allesverwoestende brand op de dag van God, waardoor de aarde en de werken daarop onherstelbaar zullen verbranden (2 Petr. 3:10-12). In plaats daarvan worden de ruggen gerecht. Er wordt geld ingezameld voor een herbouw, want die herbouw komt er, aldus president Macron. De herbouwde Notre-Dame wordt 'nog mooier', zo zei hij in een televisietoespraak.

Het doet me denken aan de snoevende taal van Edom en Gods reactie daarop: 'Hoewel Edom zegt: Als wij verwoest worden, bouwen wij de puinhopen weer op, zegt de HEERE van de legermachten dit: Zullen zij bouwen, dan zal ik afbreken, en men zal hen noemen: Goddeloos gebied, en: Het volk waarop de HEERE tot in eeuwigheid toornig is' (Mal. 1:4). En in verbinding met het oordeel over de Vrouwe in de eindtijd staat geschreven: 'En één sterke engel hief een steen op als een grote molensteen en wierp die in de zee en zei: Zó zal de grote stad Babylon met geweld neergeworpen worden en zij zal geenszins meer gevonden worden' (Openb. 18:21).

In het licht van deze brand mogen wij ons ook wel afvragen: Hoe reageren wij op verlies of beschadiging van materiële zaken die ons ter beschikking staan? Het antwoord op die vraag geven we niet met onze mond, maar laten we zien in ons leven, de dingen waarmee we onze tijd vullen.

Ons ware leven, onze werkelijke zegeningen vinden we in het Woord van God en in Hem Die daarin centraal staat: onze Heer Jezus Christus. Ik hoop dat dit nummer van Rechtstreeks zal stimuleren om meer van Hem te leren kennen en daarover tot God en de mensen te spreken. Met een broederlijke groet namens de redactie, Ger de Koning

UITGAAN TOT CHRISTUS

SLOT

Uit: Grondbeginselen van het samenkomen, bewerking door Hugo Bouter

Uitgaan tot Christus buiten de legerplaats (vervolg)

De auteur van de brief maakt hier een grote gedachten-sprong: de legerplaats tijdens de woestijnreis van het volk Israël vereenzelvigd hij met Jeruzalem, de heilige stad, waar God had gewoond te midden van Zijn volk sinds de regering van David en Salomo. God woonde eerst in de legerplaats en Hij had Zijn definitieve woonplaats gevonden in de uitverkoren stad; in dit opzicht was Jeruzalem dus identiek met de legerplaats. Maar woonde God nu nog te midden van Zijn volk? God was in Christus tot hen gekomen, maar de Heer was uitgeworpen buiten de poort van Jeruzalem (13:12), buiten de legerplaats (13:13). Dit zien wij ook in de gelijkenis van de onrechtvaardige landlieden: de zoon, de erfgenaam, werd buiten de wijngaard geworpen en gedood (Matt. 21:39). Dat was eveneens gebeurd met de Heer Jezus, de Zoon van God. Hij was uitgeworpen, gekruisigd buiten de poorten van Jeruzalem. En dat moest in Gods rechtvaardige regering het einde betekenen van de geliefde stad. Deze 'legerplaats' was niet langer de plaats waar God woonde. Voortaan diende men tot Christus uit te gaan 'buiten de legerplaats'.

In het hemelse heiligdom, en buiten de legerplaats

Zoals wij als christenen enerzijds verbonden zijn met de verhoogde Christus in de hemel en vrije toegang hebben in het hemelse heiligdom, zo zijn wij anderzijds hier op aarde verbonden met een verworpen Heer, een gesmade Christus 'buiten de legerplaats'. Dat zijn de twee plaatsen waar we Christus vandaag kunnen 'vinden' en die kenmerkend zijn voor de positie van allen die met Hem zijn verbonden (Hebr. 4:16; 10:19-22; 13:13,15).

De hemel heeft Christus opgenomen en voor ons staat het heiligdom open, maar hier op aarde delen wij in Zijn verwerping en dragen wij Zijn smaad.

Dat bracht voor de gelovige Hebreëen met zich mee dat zij moesten breken met hun godsdienstige verleden, met dat godsdienstige stelsel dat in het verleden wel kon bogen op Gods verkiezing en op Zijn machtige daden, maar dat nu werd gekenmerkt door het verschrikkelijke feit dat daar voor Christus geen plaats was en dat Hij er was buitengeworpen.

Maar er was reeds eerder in Israëls geschiedenis een moment geweest waarop getrouwe Israëlieten waren uitgegaan 'buiten de legerplaats', en wel na de zonde met het gouden kalf. De legerplaats was dermate verontreinigd door de afgoderij die Israël had bedreven, dat God Zich moest terugtrekken uit het midden van Zijn volk. Mozes spande een tent 'buiten de legerplaats, ver van de

legerplaats, en noemde hem de tent van ontmoeting. Ieder die de Heere zocht, ging uit naar de tent van ontmoeting, die buiten de legerplaats was' (Ex. 33:7). Daar sprak God met Mozes van aangezicht tot aangezicht, en daar was ook de plaats van allen die de Heere zochten. Waarschijnlijk zinspeelt de oproep van Hebreëen 13 om tot Christus uit te gaan buiten de legerplaats, buiten het tentenkamp van het volk, tevens op deze gebeurtenis. Mozes ging *uit zichzelf* buiten het kamp, hij kreeg daartoe geen opdracht. Door deze handeling liet hij zien hoe onrein de legerplaats was geworden in de ogen van God. Allen die echt de Heere zochten, volgden Mozes op zijn schreden naar de plaats waar hij God ontmoette. Evenzo dienen wij Christus te volgen en Zijn zijde te kiezen om te kunnen komen in Gods heilige tegenwoordigheid en daar te verblijven.

Wij zien dat het positieve aspect van de afzondering van het kwaad voorop staat: het gaat om het zoeken van de Heer, het is afzondering *tot Hem*. Hierdoor werd uiteraard ook het verdorven karakter van de legerplaats geoordeeld, maar dat negatieve aspect staat niet op de voorgrond. Het uitgaan buiten de legerplaats kan nooit samengaan met een gezindheid van zelfverheffing; dan wordt het louter farizeïsme. Het is van belang om te onderscheiden hoe in Hebreëen 13 op drieërlei wijze wordt gezinspeeld op het Oude Testament:

1. *vers 11*: de legerplaats was vanouds een *heilige* plaats, en daarom moesten de zondoffers buiten de legerplaats verbrand worden (Lev. 16:27);
2. *vers 12*: de stad Jeruzalem, in de geschiedenis de voortzetting van de legerplaats als de woonplaats van God, heeft echter Jezus, de volmaakte, door God gezonden Verlosser, buiten haar poorten verbannen en Hem daar doen lijden – wat bewijst dat het jodendom voortaan een *onreine* plaats is, waar de volmaakte Reine is buitengeworpen;
3. *vers 13*: het is nu zaak (niet gedwongen, maar vrijwillig) deze onreine legerplaats, waar Hij gesmaad is, te verlaten en ons bij Christus te voegen en te delen in Zijn smaad. De Hebreëen moesten niet als *onreinen* een *reine* legerplaats verlaten, en evenmin werden ze als *reinen* gedwongen de poorten van de *onreine* stad uit te gaan, maar *vrijwillig* moesten ze zich voegen bij Hem die door het volk was verworpen.

We zien dus dat (a) de zonde van de afgoderij, en (b) de zonde van de verwerping van de Messias aanleiding geven tot het verlaten van de legerplaats. Gods heilige tegenwoordigheid valt niet te rijmen met dit kwaad, en juist op deze twee punten moet God Zijn volk dan ook aanklagen. Vanwege deze beide zonden heeft God een rechtsgeding met Israël, een geschil dat uiteindelijk pas zal worden beslecht bij de wederkomst van Christus. Maar ondertussen was de plaats van de gelovige Hebreëen met hun verworpen Heer buiten de legerplaats, buiten het judaïsme dat in openlijke opstand tegen God verkeerde.

Wat is nu de praktische toepassing van deze oproep op onszelf als gelovigen uit de volken? Wat is in onze situatie de betekenis van 'de legerplaats', waarvan wij ons hebben te distantiëren? Het voorgaande toont wel aan dat het gaat om zeer ernstige zaken. In hoeverre kunnen we de joodse legerplaats nu vereenzelvigen met de christenheid in onze dagen? Het gaat in Hebreëen 13 om een godsdienstig stelsel dat zich in openlijke opstand bevindt tegen God en

tegen Christus, en dat Hem heeft *buitengeworpen*. In zo'n stelsel zal ook nooit plaats zijn voor hen die trouw willen blijven aan Hem en aan de Schrift. Leerrijk is in dit verband de geschiedenis van de blindgeborene, die vanwege zijn belijdenis van Jezus als de Christus uit de synagoge werd gebannen (Joh. 9). *Maar daarbuiten ontmoette hij ook de Heer!*

Daar waar de christenheid is verworden tot een ritualistische godsdienst en bijv. door de aanstelling van een aparte priesterklasse een imitatie geworden is van het jodendom, is de parallel met de joodse legerplaats onmiskenbaar. We kunnen denken aan de rooms-katholieke kerk, die trouwe Christusbelijders eveneens heeft vervolgd en hen heeft buitengeworpen. Zo verliet Luther de 'moederkerk' niet vrijwillig, maar werd hij door de kerk zelf in de ban gedaan. Daar waar afgoderij en antichristelijke dwaalleer is binnengedrongen in de christenheid, is de parallel met Hebreëen 13 eveneens duidelijk.

EBEN-HAËZER

TOT HIERTOEF HEEFT DE HEERE ONS GEHOLPEN

Hugo Bouter

'Doe dan de vreemde goden uit uw midden weg, richt uw hart op de Heere en dien Hem alleen (...). En Samuël nam een steen en stelde die op tussen Mispa en Sen; hij gaf hem de naam Eben-Haëzer, en zei: Tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen' (1 Sam. 7:12).

'Daarom, mijn geliefden, ontvlucht de afgodendienst' (1 Kor. 10:14).

'Kinderen, wacht u voor de afgoden' (1 Joh. 5:21).

Het probleem van de afgodendienst is al oud

Tijdens de hele periode van de richters of rechters was het dienen van de afgoden een terugkerend probleem. Het boek Richteren kunnen we lezen als een herhaald refrein over de tendens om de goden van de heidenvolken te dienen (1), het oordeel van God hierover door vijanden te zenden die Israël moesten tuchtigen (2), de roep van de Israëlieten tot de Heere om uitredding (3), het sturen van een verlosser, een richter die uitkomst bracht, zodat het land weer rust kreeg (4).

Samuël was de laatste richter, en tevens de eerste profeet. Hij moest het koningschap invoeren in Israël, eerst dat van Saul en daarna dat van David. Indrukwekkend is het getuigenis dat hij aflegt van zijn werk in hoofdstuk 12 en de oproep die hij tot het volk richt, nadat ze een koning hebben verlangd: *'Toen zei Samuël tegen het volk: Wees niet bevreesd, u hebt al dit kwaad wel gedaan, maar wijk niet langer van achter de Heere af, en dien de Heere met*

Gelukkig zijn er echter ook vandaag de dag nog kerken en groepen die in oprechtheid proberen vast te houden aan Gods Woord en aan de Christus der Schriften; en het zou onjuist zijn die op één lijn te plaatsen met de legerplaats van Hebreëen 13, die Christus heeft buitengeworpen. Overigens kan men zich afvragen of ook in deze groeperingen niet bepaalde judaïstische tendensen, bepaalde kenmerken van de joodse legerplaats zijn op te merken. Maar dat gevaar kan *iedereen* bedreigen als men niet waakzaam is. Wij kunnen onszelf niet buiten de christenheid plaatsen, maar wij moeten wel bereid zijn onszelf te onttrekken aan ongerechtigheid. Eenmaking met de kerk van de eindtijd, het grote Babylon, dat een woonplaats van demonen en onreine geesten zal zijn, is voor de trouwe gelovige *zeker geen optie*. Hier geldt de oproep: 'Ga uit haar weg, Mijn volk, opdat u geen deel hebt aan haar zonden' (Openb. 18:4).

uw hele hart. Wijk niet af door de nietige afgoden na te volgen, die niet van nut zijn en niet kunnen redden, want zij zijn nietigheden. Want de Heere zal Zijn volk niet verlaten, omwille van Zijn grote naam, omdat het de Heere behaagd heeft u voor Hem tot een volk te maken. En wat mij betreft, er is bij mij geen sprake van dat ik tegen de Heere zou zondigen door op te houden voor u te bidden; maar ik zal u de goede en juiste weg leren. Vrees alleen de Heere, en dien Hem trouw met uw hele hart, want zie welke grote dingen Hij bij u gedaan heeft. Maar indien u het kwade blijft doen, zult u weggevaagd worden, zowel u als uw koning' (1 Sam. 12:20-25).

Het is dus niet verwonderlijk dat Samuël in hoofdstuk 7 de noodzaak van het wegdoen van de vreemde goden aan de orde stelde. Zonder bekering zou de Heere God geen uitredding kunnen geven van de onderdrukking door de Filistijnse vijand. De oorsprong van de afgodendienst lag eigenlijk al in het verleden in de familie van Jakob zelf, zoals we kunnen lezen in het boek Genesis. Denk maar aan Rachel, die de afgodsbeeldjes, de terafim van haar vader, meesmokkelde bij de terugkeer naar het Beloofde Land (Gen. 31:30-35). Dit was wel makkelijk: een paar van die kleine beeldjes, die je onder een kameelzadel kon verbergen. Maar dat maakte het gevaar heel reëel. Hoe snel kun je dan niet tot afgoderij vervallen, tot beeldendienst? Bij de berg Sinai zien we eveneens hoe gemakkelijk het volk van God het gouden kalf ging dienen en dit met muziek en dans vermengde met de dienst van Jahweh (Ex. 32). Het probleem was dus al oud.

Bekering met heel ons hart tot de ware God

Maar als we ons eigen hart een beetje kennen, zullen we inzien dat wijzelf niet beter zijn. Ook christenen moeten oppassen voor de afgoden, zoals de vermaningen in de brieven aantonen. De mensheid is de afgoden gaan dienen na de torenbouw van Babel (Gen. 11), en Abram werd geroepen uit een afgodische omgeving om voortaan de waarachtige en levende God te dienen. Maar het volk Israël faalde telkens opnieuw om de Heere met een toegewijd hart te dienen. Vandaar dat Samuël hier de oproep tot bekering tot het volk richtte: *'Als u zich met uw hele hart tot*

de Heere bekeert, doe dan de vreemde goden uit uw midden weg, ook de Astartes, richt uw hart op de Heere en dien Hem alleen. Dan zal Hij u uit de hand van de Filistijnen redden' (1 Sam. 7:3). Deze oproep had inderdaad effect en het volk verootmoedigde zich voor het aangezicht van de Heere. Zij erkenden hun eigen machteloosheid, wat symbolisch werd voorgesteld door het uitgieten van water voor het aangezicht van de Heere (1 Sam. 7:4-6).

Voor ons als gelovigen uit de volken geldt eigenlijk hetzelfde principe: wij moeten onze verloren toestand erkennen, en ons van de afgoden tot God bekeren om de levende en waarachtige God te gaan dienen. Dan verwachten wij ons heil van Hem alleen en van de wederkomst van Zijn Zoon, die Hij uit de doden heeft opgewekt, Jezus, die ons redt van de komende toorn (vgl. 1 Thess. 1:9-10). Ook alle tijdelijke uitreddingen hebben wij aan Hem te danken.

Het Lam is de grondslag van de verlossing

Dit principe wordt mooi geïllustreerd door het offer van het melklam, dat Samuël in zijn geheel als brandoffer aan de Heere offerde, terwijl hij voorbede voor de Israëlieten deed en voor hen tot God riep (1 Sam. 7:7-11). De Heere gaf een machtig antwoord op het offer van het lam en de voorbede van de profeet, zoals wij hier lezen: *'En het gebeurde, toen Samuël dat brandoffer bracht, dat de Filistijnen de strijd aanbonden met Israël. Maar de Heere deed op die dag een machtige donder rollen over de Filistijnen. Hij bracht hen in verwarring, zodat zij door Israël verslagen werden'* (1 Sam. 7:10).

De vijandige machten die tegen ons waren – zonde, dood, wereld en Satan – zijn overwonnen door het offer van het Lam en de machtige triomf die Hij heeft behaald in Zijn dood en opstanding. Jezus is het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Joh. 1:29). De wereld is

geoordeeld als een god-vijandig systeem en de overste van deze wereld is buitengeworpen (Joh. 12:31). Christus heeft de wereld overwonnen (Joh. 16:33). Hij heeft de overheden en de machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en door het kruis over hen getriomfeerd (Kol. 2:15). Hij heeft de zonde afgeschafte door het slachtoffer van Zichzelf (Hebr. 9:26). Bij Zijn wederkomst volgt de eindoverwinning en delen al de Zijnen in Zijn triomf.

Eben-Haëzer: een gedenkteken voor de Heere

'Toen nam Samuël een steen en plaatste die tussen Mizpa en Sen; hij gaf hem de naam Eben-Haëzer (d.i. steen van de hulp) en zei: Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen' (1 Sam. 7:12). Het dankbare antwoord op de goddelijke verhoring van het gebed, was het gedenkteken – een grote steen – dat de profeet oprichtte na deze overwinning over de tegenstander. Sommige markante gebeurtenissen zijn de moeite waard om in herinnering te blijven. We richten dan een gedenkteken op. Het kruis is zo'n teken, de maaltijd van de Heer eveneens. Bij bijzondere gebeurtenissen in ons leven, of op speciale tijdstippen, richten we weer een teken op. Denk maar aan een eindejaarsdienst, waarbij we terugdenken aan alle gunstbewijzen die we hebben ondervonden in het afgelopen jaar. We kunnen ook in ons hart en in onze gedachten zo'n teken oprichten, de Heer ziet het en Hij aanvaardt onze dank.

Het onderwijs over Christus als de Steen of de Rots begint ook al in de geschiedenis van Jakob. Denk maar aan de stenen gedenktekens in Genesis 28, 31, 35. Hij is de Steenrots van Israël (Gen. 49:24). Wie op Hem bouwt in het geloof, zal niet wankelen. Hebt u Hem vandaag al gedankt voor Zijn hulp en uitredding? Vergeet het niet. Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen.

DE HEER IS MIJN HERDER!

LICHTER DOOR HET LEVEN GAAN MET PSALM 23

Johan Schep

Een populair zanger zong eens met succes: **I did it my way** – ik deed het op mijn manier. Niet op de gemakkelijkste of de normale manier, en ook niet op Gods manier. We hebben een dwaalziek hart. Het vers dat we in het Hebreeuws uit ons hoofd leren en dat uit het hoofdstuk komt dat bij de Schriftlezingen in de synagogen wordt overgeslagen, luidt als volgt: *'Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen'* (Jes. 53:6).

Van alle dieren die er zijn, kan het schaap heel slecht voor zichzelf zorgen. Schapen zijn ook dom! Heb je wel eens een schapentrainer ontmoet? Heb je ooit een schaap kunstjes zien doen of een koprol zien maken? Schapen kunnen zich evenmin verdedigen. Ze hebben geen scherpe tanden Ze kunnen je niet inhalen. Er is geen sportclub die een schaap als mascotte heeft. Schapen worden snel vies. Een kat, een beer en ook een musje wassen zichzelf, maar een schaap wordt vies en blijft ook vies. Je ziet ze nooit heerlijk in de rivier baden.

Ik vraag me wel eens af of David geen betere vergelijking had kunnen verzinnen. Hij had Goliath toch verslagen? Waarom zei hij niet: De Heere is mijn generaal, en ik ben Zijn strijder? Of: De Heere is mijn dirigent en ik zing voor Hem. Wij zijn immers zangers in Zijn koor! Of: De Heere is mijn Koning en ik ben Zijn ambassadeur. Wie wil er niet Gods woordvoerder zijn? Iedereen luistert naar een ambassadeur, iedereen luistert als Gods koor optreedt. En iedereen applaudisseert als Gods soldaten voorbijtrekken.

Maar het valt niemand op als Gods schapen langskomen. Wie merkt het wel op dat de schapen zingen of spreken, of iets anders doen? ALLEEN DE HERDER! En dat is precies waar het om draait voor David. Hij dacht als oude man

terug aan zijn jeugd, toen hij nog een vergeten herder was in de velden rondom Betlehem. Hij herinnerde zich hoeveel aandacht hij aan de schapen had besteed en hoe hij erover waakte. Dit doet hem denken aan Gods grote zorg voor hemzelf. David roept blij uit: De Heere is mijn Herder! Dat houdt in dat hij er trots op is een schaap van Jahweh te mogen zijn.

Anders zou Psalm 23 er zo uitzien:

- Ik ben mijn eigen herder.
- Ik heb van alles en nog wat nodig.
- Ik strompel van de ene naar de andere supermarkt en van psycholoog naar psychiater, zonder er beter van te worden.
- Ik kruip door een diepdonker dal en kom er nooit meer uit.

DE BOODSCHAP VOOR LAODICEA

OVERWINNEN IN EEN POSTMODERNE CHRISTENHEID

Teun de Jager

'(...) en u weet niet dat u arm, blind en naakt bent' (Openb. 3:17).

Lauwheid

De brief aan **Laodicea** is, om het zo maar eens te zeggen, de laatste brief die de Heer Jezus aan de gemeente heeft gestuurd (Openbaring 3:14-22). Het is Zijn Woord speciaal gericht aan christenen die leven in de laatste dagen. Het grote kenmerk van de christenheid is lauwheid; we denken dat het allemaal wel goed zit, maar hebben ondertussen niet in de gaten dat de werkelijkheid – zoals God die ziet – juist anders en zelfs tegengesteld is. De realiteit is dat we in werkelijkheid arm zijn, terwijl we denken dat we rijk zijn en niets van God nodig hebben. We denken dat we het allemaal wel goed zien, en dat onze ideeën over het leven wel overeenkomen met hoe God erover denkt; maar in werkelijkheid zijn we blind. En ten slotte hebben we het idee dat we het allemaal goed voor elkaar hebben in ons leven, terwijl we in werkelijkheid 'naakt' zijn. Het doet denken aan het verhaal van 'de nieuwe kleren van de keizer': denken dat je de prachtigste kleren aan hebt, terwijl je in werkelijkheid bloot rondloopt.

Arm, blind en naakt, terwijl we niets in de gaten hebben en denken dat het allemaal goed zit en dat God wel blij met ons zal zijn. Het lijkt op het volk Israël, dat afvallig was maar zei: *'Voorzeker, ik ben onschuldig (...)'* (Jer. 2:35; ook 16:10). De lauwheid van Laodicea is de reden dat de Heer Jezus afstand neemt, zelfs weggaat en ons *'uit Zijn mond spuwt'* (Openb. 3:16). Maar Hij is nog genadig en komt met een 'advies' (Openb. 3:18). Ik noem het maar een advies, omdat

- Ik ben voor veel dingen bang, van vliegen met een vliegtuig tot het zien van een muis.
- Ik ben al net zo bezorgd als mijn moeder.
- Ik ga wel naar de wekelijkse stafvergadering, maar wordt daar omringd door tegenstanders.
- Ik ga naar huis en zelfs mijn goudvis scheldt me uit.
- Ik behandel mijn hoofdpijn met een dubbele dosis paracetamol.
- Mijn glas sterke drank is tot de rand gevuld.
- Ik word achtervolgd door ongeluk en ellende en ik blijf aan mezelf twifelen tot in lengte van dagen.

Ik ben zo blij dat ik eens gedaan heb wat nodig is: dat is Jezus in mijn hart aanvaardden. Evenals bij David is de Heere ook mijn Herder!

het geen bevel is. Bij de Heere is geen dwang; we moeten niets, maar Hij wil graag dat we vrijwillig, uit liefde tot Hem handelen en Zijn raad opvolgen. Dat verheugt Hem het meest en brengt ook voor ons eigen hart de grootste zegen.

Goud

'Koop goud van Mij, gelouterd door het vuur, opdat u rijk wordt', dat is waarmee de boodschap begint. 'Goud': dat kan over niemand anders gaan dan de Heer Jezus Christus Zelf en Zijn heerlijkheid. Goud is een beeld van de heerlijkheid van God, en in Wie komt Gods heerlijkheid tot uitdrukking? In 2 Korintiërs 4 zegt Paulus het zo: *'(...) het evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is (...) tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus'* (2 Kor. 4:4,6).

De heerlijkheid van Christus is dat *Hij* het beeld van God is; en als we dus naar Christus kijken, Zijn aangezicht zien, zien Wie Hij is en wat Hij gedaan heeft, dan zien we de heerlijkheid van God. Je zou kunnen zeggen dat Hij Zichzelf – goddelijk goud – aan ons aanbiedt. Hij, Gods Zoon, Jezus Christus, Die het werk van de verzoening op het kruis van Golgotha heeft volbracht. In de brief aan de Hebreëen staat het zo mooi: *'Hij, Die de afstraling is van Gods heerlijkheid en de afdruk van Zijn zelfstandigheid, Die alle dingen draagt door Zijn krachtig woord, heeft, nadat Hij de reiniging van onze zonden door Zichzelf tot stand had gebracht, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen'* (Hebr. 1:3).

Christus de Gekruisigde

Het is *'goud, gelouterd door het vuur'*; en dat laat zien dat het om Christus gaat, die op Golgotha's kruis tot zonde is gemaakt en het oordeel van een heilig God over onze zonden gedragen heeft. Door dat te doen, heeft Hij *'de reiniging van onze zonden tot stand gebracht'* en zit Hij nu in de hoogste hemelen aan de rechterhand van de Majesteit (zoals het in Hebreëen 1 staat). Er is bij God in de hemel één Mens, Jezus Christus, Die na Zijn werk hier op aarde door God verheerlijkt is (1 Petr. 1:21). Gods heerlijkheid is niet zichtbaar voor ons geworden als we het kruis van Christus buiten beschouwing laten. Het gaat om Christus, de Gekruisigde (1 Kor. 1:23 en 2:2) – Hij is het 'Goud van God' om het zo maar eens te zeggen.

Goud kopen

Praktisch betekent dit dat we ons opnieuw moeten verdiepen in de Persoon van de Heer Jezus Christus. Hij moet weer het meest waardevolle voor ons hart worden. Daartoe hebben we Gods Woord ontvangen, dat boven alles spreekt van Hem, de Zoon van Gods liefde. We zullen weer opnieuw het Woord ter hand moeten nemen, en wat over Hem geschreven is in onze harten moeten opnemen en overdenken. Op die manier moeten we opnieuw de waarde van de Heer Jezus zien en van Hem onder de indruk komen. *Eigenlijk is het toch niet meer dan normaal dat Degene die voor God het meest waardevol is, ook voor het hart van al Gods kinderen het meest waardevol is?*

Maar we moeten er wel iets voor over hebben. Het kost ons wel wat, en daarom zegt de Heer ook dat we het goud moeten 'kopen'. Het kost ons geen geld, maar uitsluitend tijd en die zullen we moeten 'opofferen' om dat goud van God te verwerven. Wanneer we dat ervoor over hebben, zullen we ervaren dat het goud dat we ervoor terugkrijgen oneindig veel meer waard is dan de tijd die het ons 'kost'. Dat is precies wat de Heer Jezus ook zegt: '(...) *opdat u rijk wordt*' (Openb. 3:18).

Witte kleren

'(...) witte kleren, opdat u bekleed bent en de schande van uw naaktheid niet openbaar wordt'.

De witte kleren doen ons meteen denken aan de kleren van fijn linnen, die de priesters in Israël droegen, als ze hun werk in de tabernakel of de tempel uitvoerden. Het mag ons herinneren aan onze priesterdienst, het dagelijks brengen van 'offers van lof en dank'. Lof en dank voor het werk dat de Heer Jezus op het kruis volbracht heeft.

Het kan toch niet anders? Wanneer de Heer Jezus kostbaar voor ons is – het goud van God – dan zal toch vanzelf de dank en lof uit ons hart opstijgen tot Hem, en tot God de Vader? Dat is toch niet meer dan logisch? De tekst geeft daar ook aanleiding toe: *'Ik raad u aan dat u van Mij goud koopt (...) en witte kleren'*. Het goud en de witte kleren horen bij elkaar; het ene kan niet zonder het andere en het laatste kan niet zonder het eerste.

Bekleed

Wanneer we dit advies van de Heer opvolgen, zullen die witte kleren ons echt bekleden. Praktisch kan dat betekenen dat we méér van de Heer Jezus laten zien, méér op Hem gaan lijken. Die bekleding zorgt er ook voor, dat we niet meer naakt rondlopen en *'de schande van onze naaktheid niet openbaar wordt'*. Denk maar aan de 'kleding van de keizer' hierboven. Je zou kunnen zeggen dat het niet meer zichtbaar is dat we van nature zondaren zijn; we openbaren ons niet meer als zodanig. Het is wat Paulus schrijft: *'Maar bekleed u met de Heere Jezus Christus, en verzorg het vlees niet om begeerten op te wekken'* (Rom. 13:14).

Gelukkig is ook hierbij de Heilige Geest in ons werkzaam: *'Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt'* (2 Kor. 3:18).

Blindheid

De christenen in Laodicea dachten dat het prima in orde was, maar ze zagen het niet goed. Sterker nog: de Heer zegt dat ze *blind* waren. Ze zagen helemaal niets, en ze begrepen niet waar de Heer het over had. Het is hetzelfde wat Christus tegen de Farizeeën zei: *'En sommigen van de Farizeeën die bij Hem waren, hoorden dit en zeiden tegen Hem: Zijn wij dan soms ook blind? Jezus zei tegen hen: Als u blind was, zou u geen zonde hebben, maar nu u zegt: Wij zien, zo blijft dan uw zonde'* (Joh. 9:40-41). Zowel de Farizeeën alsook de christenen in Laodicea waren geestelijk blind, en Jezus confronteert hen daar heel direct mee. Ze leefden in hun eigen geestelijke wereld – je zou tegenwoordig zeggen: 'in hun eigen religieuze bubbel' – en dat was voor hen de werkelijkheid waarin ze geloofden. Maar de Heer zei ze dat ze blind waren en geen zicht hadden op de werkelijkheid zoals die echt bestond: de werkelijkheid zoals God die ziet.

Ogenzalf

Wat is de remedie? Ogenzalf! Oftewel: toegeven en belijden dat je blind bent, dat je het niet goed ziet en niet goed bezig bent. En ook het advies van de Heelmeester ter harte nemen en opvolgen. Dat betekent dus: goud van God kopen! Daar begint het mee en dan komt de rest erna. De Heer Jezus Christus voor je hart stellen, Zijn Woord lezen, Hem danken en eren. Dan werkt Gods Geest door Zijn Woord en gaan we de dingen weer zien zoals God ze ziet. En bovenal: dan gaan we de grootheid en de heerlijkheid van de Heer Jezus weer zien. Dat verandert ons leven!

Hij staat aan de deur

De Heer geeft het advies waarover we hebben nagedacht. Iemand zou misschien kunnen denken dat het nog een hele zoektocht is naar dat 'goud van God'. Maar dan vergis je je in de Heer. Hij staat al aan de deur van je hart, en klopt om binnengelaten te worden. Hij wil je graag laten genieten van Wie Hij is. Hij wil maaltijd met je houden, gemeenschap met Hem. En dat niet één keer, maar elke dag. Dat moeten we volhouden, daarin moeten we groeien en zodoende overwinnen. De beloning voor de overwinnaar is met Hem te zitten op Zijn troon. Ongelofelijk, maar waar!

Steeds maar weer

Het bovenstaande zal misschien niet nieuw voor je zijn. Ik heb het er al vaker over gehad. Maar het valt me op dat de Bijbel steeds weer opnieuw erover spreekt, zij het vaak in andere bewoordingen. Mijzelf moet ik het ook steeds voorhouden dat hier het geheim van ons christenleven ligt. Wanneer we in deze laatste dagen willen overwinnen, zullen we het 'goud van God' moeten kopen! Anders gaat het niet. *'Daarom, broeders, bejiver u des te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want als u dat doet, zult u nooit meer struikelen. Want zo zal u in rijke mate de toegang worden verleend tot het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus. Daarom zal ik niet nalaten u altijd aan deze dingen te herinneren, hoewel u ze weet en in de waarheid, die bij u is, versterkt bent'* (2 Petr. 1:10-13).

WOORDSTUDIE

AFGODEN EN AFGODSBEELDEN

Gerard Kramer

Vol afgodsbeelden

Toen Paulus om veiligheidsredenen door de gelovigen in Berea alvast naar Athene was gebracht, keek hij daar rond, in afwachting van de komst van Silas en Timotheüs.

De apostel ergerde zich eraan toen hij zag dat Athene een stad vol afgodsbeelden was (Hand. 17:16). 'Vol afgodsbeelden' is Gr. *kateidoolos*. Dit woord is afgeleid van Gr. *eidoolon*, dat hieronder ter sprake komt en o.a. 'afgodsbeeld' betekent. Het woord is gevormd naar analogie van andere Griekse woorden die zijn samengesteld met het versterkende voorvoegsel *kata*.

Ik geef een paar voorbeelden: *kathaimos* = 'bloedig', 'met bloed overdekt' (*haima* = bloed); *katachrusos* = 'met goud overtrokken' (*chrusos* = goud); *katabelès* = 'door veel pijlen getroffen', 'met pijlen overdekt' (*belos* = pijl); *katadendros* = 'vol bomen' (*dendron* = boom); *katampelos* = 'vol wijnstokken' (*ampelos* = wijnstok).

De Vulgata, de Latijnse Bijbelvertaling, vertaalt hier in Handelingen 17 met '*idolatria deditam*', d.i. 'overgegeven aan afgoderij'. Dat gaat verder dan 'vol afgodsbeelden' en dat is dan misschien wel niet helemaal letterlijk, maar de gedachte erachter is volkomen correct. Dat heeft te maken met het woord voor 'afgodsbeeld', dat we nu gaan bekijken.

Afgodsbeelden of afgoden?

Het heidendom

'Afgodsbeelden' is Gr. *eidoola*, meervoud van 'afgodsbeeld', Gr. *eidoolon*. In dit woord is de stam van de aoristus van

het Griekse woord 'zien' (Gr. *eid-on*) te herkennen. In het Homerisch Grieks duidde het een '(drog)beeld' aan, in het meervoud de 'schimmen' van de gestorvenen. In het klassieke Grieks betekende het 'afbeelding', kopie, van bijv. een mens, maar – en dat is interessant – *niet de mens zelf*. Zo werd het ook voor afbeeldingen van goden, oftewel godenbeelden gebruikt, maar duidde het *niet de goden zelf aan*. Het kon ook iemands weerspiegeling in het water of iemands schaduw op de grond aanduiden.

Het jodendom

In de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament, zien we echter dat er iets veranderd is: het woord *eidoolon* kon zowel de godenbeelden *alsook de heidense goden zelf* aanduiden! Deze begrippen waren voor de Joden namelijk identiek. De heidenen hebben goden of godenbeelden, maar niet de ware God. Zij hebben de niet-werkelijkheid gesteld in de plaats van de ware God. De afgoden zijn dus geen alternatieve, maar onechte goden – *fake* goden, zo u wilt.

Het Nieuwe Testament

Dit concept wordt in het Nieuwe Testament voortgezet. Daar worden zowel de heidense goden zelf als de beelden ervan met het Gr. woord *eidoolon* aangegeven. In zichzelf zijn deze *eidoola* niets. Zij zijn op zichzelf dan ook niet gevaarlijk, maar wel de demonen die zich daarachter bevinden. Paulus legt dat uit in 1 Korintiërs 10:19-20, waar we lezen: 'Wat wil ik hiermee dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is of dat een afgod iets is? [Nee,] maar dat wat de volken offeren, zij dat aan [de] demonen <offeren> en niet aan God'.

En zo komen we het woord *eidoolon* dus tegen, als een aanduiding voor een macht of beeld waarachter een *demon* schuil gaat. Daarom was Paulus zo blij dat hij van de gelovige Thessalonicenzen kon schrijven dat zij zich van de *afgoden* tot God hadden bekeerd, om nu de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Jezus, die ons redt van de komende toorn (1 Thess. 1:9-10)!

Caryatides, op de Akropolis te Athene. Ze werden in de oudheid gebruikt in de Egyptische en Griekse architectuur. De Caryatiden van het Erechtheion zijn verreweg het bekendst. Dit zijn zes gebeeldhouwde vrouwelijke figuren die als zuilen worden gebruikt.

HET HOOGLIED

DEEL 51 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

Waar is de Bruidegom?

‘Waarheen is uw Liefste gegaan, o, allermooiste onder de vrouwen? Waarheen heeft uw Liefste Zich gewend, opdat wij Hem met u zoeken? Mijn Liefste is afgedaald naar Zijn tuin, naar de bedden met specerijen, om in de tuinen te weiden en lelies te verzamelen. Ik ben van mijn Liefste en mijn Liefste is van mij, Hij Die te midden van de lelies weidt’ (Hoogl. 6:1-3).

Nadat de bruid de bruidegom zo heeft beschreven, bevestigen de dochters van Jeruzalem dat zij de *‘allermooiste onder de vrouwen’* is (vs. 1). Ze zijn door de bruid enthousiast voor hem gemaakt. Na haar indrukwekkende beschrijving van hem vragen de dochters van Jeruzalem of ze mee mogen helpen om hem te zoeken. Nu vraagt de bruid niet meer om hulp aan de dochters van Jeruzalem (Hoogl. 5:8), maar is het andersom. Ze vragen haar waarheen haar liefste zich heeft gewend.

Zo hebben de discipelen Thomas enthousiast gemaakt voor de Heer door hem te vertellen dat ze Hem hebben gezien (Joh. 20:25). Zo kunnen wij anderen enthousiast maken voor Hem doordat wij van Hem getuigen Wie Hij voor ons is. Als ons getuigenis echt is, zit daarin aantrekkende of wervende kracht. Als wij enthousiast over Hem vertellen, ontstaat het verlangen bij anderen Hem ook te zoeken. Dat kan bijvoorbeeld het gevolg zijn van lezingen of studies waarin Hij centraal staat. We luisteren naar wat anderen over Hem zeggen. Dat spoort ons aan om meer te onderzoeken Wie Hij is. Hij luistert er Zelf ook graag naar als gelovigen over Hem spreken. Hij zal Zich dan aan hen openbaren.

Als de dochters van Jeruzalem de bruid hebben gevraagd waarheen haar liefste zich heeft gewend, weet de bruid ineens waar hij is (vs. 2). Hij is *‘afgedaald naar zijn tuin’*. Daarmee bedoelt ze haar hart, haar leven. Hij heeft haar

‘een afgesloten hof’ genoemd (Hoogl. 5:1). Na een korte periode van verslaving van haar liefde voor hem, waardoor zij hem buiten haar leven heeft geplaatst, is haar hart weer alleen voor hem.

Als wij vol zijn van de Heer, weten we ook waar we Hem kunnen vinden. Dan is ons hart als *‘bedden met specerijen’*, een plaats van rust en lieflijkheid voor Hem (vgl. Hoogl. 5:13). Hij komt om daar te genieten van wat wij voor Hem zijn. Al sluiten wij Hem soms buiten ons leven, Hij verlaat ons nooit werkelijk. We hoeven ook niet ver naar boven in de hemel of ver naar beneden in het dodenrijk te gaan om Hem te zoeken. Hij is nabij ons, in onze mond en in ons hart. Hij kan verdwijnen uit onze belangstelling. Dan onttrekt Hij Zich aan ons, opdat wij het missen van Hem zullen voelen. Zo brengt Hij ons tot belijdenis van onze verkoelde liefde voor Hem.

Hij weidt niet alleen in *‘Zijn tuin’*, dat is in mijn leven, maar ook *‘in de tuinen’*, dat is in het leven van andere gelovigen die de Heer Jezus ook liefhebben. Voor hen is Hij ook het centrum van hun leven. Zo verruimt onze blik zich. We zien niet alleen ons eigen leven, maar ook dat van anderen in verbinding met Hem.

Bij al deze gelovigen wil Hij *‘weiden en lelies verzamelen’*. Weiden spreekt van rust en voedsel. Hij zoekt vrucht in het leven van de Zijnen. Die vrucht vindt Hij als de Heilige Geest in ons leven kan werken. Hij is alleen geïnteresseerd in de vrucht van de Geest, niet in onze prestaties. De lelies die Hij wil verzamelen, spreken niet van indrukwekkende daden, maar van teerheid en kwetsbaarheid te midden van een harde, doornige wereld (Hoogl. 2:1-2). Dat zijn kenmerken van Hemzelf en die wil Hij graag uit de levens van de Zijnen verzamelen.

De bruid wordt zich opnieuw bewust van haar verbinding met hem en zijn liefde voor haar (vs. 3; vgl. Hoogl. 2:16). Wat ze nu zegt, gaat verder dan wat ze in Hooglied 2:16 heeft gezegd. Daar zegt ze eerst dat de geliefde van *haar* is. Ze is nog ik-gericht. Maar nu zegt ze eerst dat zij van *hem* is. Ze is op hem gericht. Ze is door ervaring geestelijk gegroeid.

Een bewijs van geestelijke groei is dat wat *ik* heb ontvangen steeds meer op de tweede plaats komt, terwijl wat *Christus* heeft ontvangen steeds meer op de eerste plaats komt. We denken dan aan de vreugde die *Hij* aan ons leven kan beleven als wij leven voor *Hem*. Dan zijn we niet meer met onszelf bezig, maar met Hem. Dat wil niet zeggen dat we ondankbaar zijn voor wat we hebben gekregen. Het gaat erom dat we niet stil blijven staan bij de gaven, maar dat we van de gaven ons oog richten op de Gever. Dat geeft ook een diepere genoegdoening.

Het is een teken van geestelijke groei als wij eraan gaan denken wat wij voor de Heer Jezus betekenen, in plaats van wat Hij voor ons is. We zijn dan meer op Hem dan op onszelf gericht.

Het eerste vindt zijn oorsprong meer in de gevoelens, het tweede meer in de Persoon Die de aanleiding voor die gevoelens is. De vraag moet niet zijn: ‘wat kan de ander voor mij betekenen?’, maar: ‘wat kan ik voor de ander betekenen?’ De Heer Jezus heeft nooit aan Zichzelf gedacht. Hij heeft

altijd gedacht aan het welgevallen van God en het welzijn van de Zijnen. Als wij weten dat wij van Hem zijn, betekent dat ook dat wij helemaal voor Zijn verantwoording zijn. Hij zorgt dan ook volledig voor ons. Wat er ook in ons leven gebeurt, Hij is erbij betrokken en helpt ons. Als wij weten dat Hij van ons is, wil dat zeggen dat Hij met al Zijn liefde en al Zijn mogelijkheden ons terzijde staat. Er is niets in ons leven dat buiten Zijn controle staat.

Zo weidt Hij *'te midden van de lelies'*. Hier hebben we opnieuw *'de lelies'*. Hij bevindt zich te midden van deze tere bloemen en Hij waardeert ze. Wij zijn voor Hem als deze bloemen. We zijn teer, we zijn zwak, onbekwaam en hebben geen macht om iets te doen. Maar Hij *'weidt'* te midden van hen, dat wil zeggen dat Hij bij hen die plek van rust vindt in een wereld die voor Hem geen plaats heeft.

PRIESTERSCHAP

PRIESTERS VOOR GOD DE VADER - DEEL 2

Jan van Buren

'Kom, loof de Heere, alle dienaren van de Heere, u die dag aan nacht in het huis van de Heere staat' (Ps.134:1).

'Christus is getrouw over Zijn huis als Zoon, Zijn huis zijn wij' (Hebr. 3:6).

'(...) en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus' (1 Petr. 2:5).

2. Priesters en hun offerdienst

Het volk Israël was door God uit alle volken gekozen als Zijn persoonlijk eigendom, om gemeenschappelijk voor Hem een koninkrijk van priesters en een heilig volk te zijn (Ex. 19:5; Deut. 7:6-10). Door te offeren aan het gouden kalf werden zij Hem ontrouw en ongehoorzaam; zo verbraken zij het verbond dat Hij met hen had gesloten. Daarop koos God in de plaats van het hele volk de priester Aäron en zijn zonen uit om Hem de offeranden te brengen in het heiligdom (Ex. 32:1-6; 28:1-14; 1 Sam. 2:27-28). Hun nakomelingen waren door geboorte lid van de familie van de priesters. Na de dood van hun vaders deden de zonen als priesters dienst in het heiligdom. Uit de typologie van de priesterwijding kunnen we veel leren, o.a. de verschillende aspecten van het werk van Christus en hoe en waarmee wij tot God kunnen naderen als aan Hem gewijde priesters (Lev. 8 en Ex. 29).

Na de verwerping van Christus door het volk Israël kwam het heil van God tot alle mensen. Samen vormen nu alle ware gelovigen uit Israël en uit de volken de gemeente. En daarin is elke gelovige door wedergeboorte, uit elke natie of volk, ook priester voor God (1 Petr. 1:3; 2:5, 9; Openb. 1:6). Tot het huis van Christus behoren alle gelovigen, dus zij die opnieuw geboren zijn, die leven in de periode vanaf de Pinksterdag tot het moment dat Hij de gemeente tot Zich neemt in de hemel. Deze gelovigen vormen samen als levende stenen een geestelijk huis, een tempel waarin God

woont door de Heilige Geest (1 Kor. 6:19; 2 Kor. 6:19; Ef. 2:16-22; 1 Petr. 2:4-5).

Zoals de priesters in het Oude Testament offers brachten aan God voor zichzelf en voor de andere leden van het volk van God, zo is het nu een voorrecht om als christenen voortdurend bezig te zijn met het offer dat Jezus Christus bracht. Zoals de Israëlieten brandoffers brachten, die een liefelijke of rustgevendende geur voor de Heere waren, zo denken wij aan Christus, Die als de Zoon van God uit de hemel kwam en Zijn Vader op een bijzondere manier verheerlijkt heeft door Zichzelf op te offeren. God en ook wijzelf mogen wij rusten in Zijn werk (Lev. 1; Joh. 17:1-5). Bij de spijsoffers die gebracht werden, denken wij aan de Mens Jezus Christus, Die op aarde volmaakt heeft geleefd en als de tarwekorrel in de aarde is gevallen en gestorven is. Wij zijn het zaad, de vrucht van Zijn dood en opstanding uit de dood (Lev. 2; Jes. 53:1-2; Joh. 12:24). Bij de zondoffers denken we eraan dat Christus Zelf onze zonden in Zijn lichaam op het kruis heeft gedragen en ons vergeving heeft geschonken (Lev. 4; 2 Kor. 5:21; 1 Petr. 2:24).

Evenals de priesters schuldoffers brachten, mogen wij eraan denken dat Hij voor onze schuld naar Golgotha is gegaan en meer aan God heeft terug gegeven dan wij van Hem geroofd hadden (Lev. 5:16; Jes. 53:10; vgl. Ps. 69:5-6). Daarbij brengen wij Hem zoals de priesters onze dank, doordat wij Hem dank- of vredeoffers aanbieden. Met de dichter Asaf zeggen wij: *'Wie dank offert, zal Mij eren'* (Lev. 3; Ps. 50:23). Op grond van het offer van Christus hebben wij immers vrede met God. En zo roepen we het uit met de woorden van Psalm 116: *'Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden, die Hij mij bewees? Ik zal de beker van het heil opheffen; (...) Ik zal U een offer van dankzegging brengen en de Naam van de Heere aanroepen'*.

Hoewel het aanbidden niet aan een geografische plaats is gebonden, is het van groot belang om dit in geest en waarheid te doen. Dit kan op elk moment en op elke plaats. Het is echter een bijzonder voorrecht om dit samen als gemeente op de eerste dag van de week te doen (Joh. 4:20-25; Hand. 20:7; vgl. Lev. 23:7, 10, 12; 1 Kor. 16:1; Openb. 1:10). In het geestelijke huis, dat de gelovigen samen vormen, doen zij dienst als een geestelijk priesterschap om God offers te brengen, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden. Met inachtneming van de voorschriften die Hij hiervoor heeft gegeven. Hierin heeft God een welgevallen. Met de geestelijke gaven die zij hebben ontvangen, dienen zij elkaar in de gemeente, en gaan zij als een volk dat God Zich tot eigendom maakte, als een koninklijk priesterschap de wereld in om de grote daden van God te verkondigen (Hebr. 13:15-16; Ps. 50:14, 23; Hos. 14:3; 1 Petr. 2:5, 9).

Een van de taken van de priester was vroeger en nu: anderen tot het altaar leiden.

Als onder de wet een Israëliet had gezondigd, ging hij met een offerdier naar de priester. Samen gingen zij dan naar het altaar. Het dier werd geslacht en plaatsvervangend voor de offeraar geofferd. Zo mogen gelovigen als priesters anderen naar het altaar, een beeld van het kruis, en tot de Heere Jezus leiden om genade en vergeving te ontvangen. Het kruis is de plaats waar God zondige mensen met Zichzelf heeft verzoend (Rom. 15:16; 2 Kor. 5:11, 18-21).

Wanneer een lid van het volk Israël een vredeoffer of dankoffer bracht, of een spijsoffer, dan mochten de offeraar, de priester en zijn gezin daarvan eten. Dat wil zeggen dat de gelovigen als priesters, samen met andere gelovigen, de priesterlijke familie, erin delen en spreken over wat zij en anderen als offer aan God brengen (Lev. 7:32-34). De priester en zijn gezin mochten alleen van dit offer eten als zij *rein* waren. Dit betekent voor ons: wanneer je niet persoonlijk en als priesterlijke familie (zij die mee-eten van het offer) rein bent, dus onzuiver staat ten opzichte van God en mensen vanwege niet beleden zonden, kun je nooit echt genieten van het offer van Jezus Christus (Ps. 24:3-4b; Num. 18:8-13; vgl. 1 Kor. 9:13).

Als een Israëliet een zondoffer bracht, *moest* de priester die het dier offerde ervan eten. Wanneer een Israëliet een schuldoffer bracht, *mochten* de priesters ervan eten (Lev. 6:26; 7:6; 10:12). Wanneer wij als priesters voor God geconfronteerd worden met de zonden van anderen, dienen wij ons ervan bewust te zijn dat wijzelf *niet* beter zijn. En wij laten dit zien door dit in ons op te nemen (Gal. 6:1-2).

Zoals de hele stam van Levi, waartoe ook de priesters behoorden, de taak had *‘de ark van het verbond van de Heere te dragen, voor het aangezicht van de Heere te staan, Hem te dienen, in Zijn Naam te zegenen; Jakob Zijn bepalingen te leren en Israël Zijn wet, en reukwerk voor Zijn neus te leggen op het altaar’*, zo geeft God nu aan ons als gelovigen de verantwoordelijke taak om op alle plaatsen waar we ons bevinden, de Persoon van Christus door ons gedrag zichtbaar te maken en met ons mee te dragen. Zo kan door ons heen de zegen van God en de geur van Christus verspreid worden (Deut. 10:8; 33:10; 2 Kor. 2:14-17).

De Heere had de priesters bij hun wijding de opdracht gegeven om Zijn voorschriften in acht te nemen (Lev. 8:35-36), dus die dingen in de praktijk te brengen en ze aan anderen door te geven. De priester en wetgeleerde Ezra is hierin voor ons een lichtend voorbeeld. *‘Ezra immers had zijn hart erop gericht om de wet van de Heere te onderzoeken, om die te doen en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen’* (Ezra 7:1-10; Neh. 8, 9). Met anderen was Ezra uit de ballingschap te Babel teruggekeerd naar Jeruzalem, om de eredienst in de tempel te herstellen en het volk onderwijs te geven om God te dienen en te leven volgens Zijn voorschriften.

Een andere bekende priester in Israël was Ezechiël. Hij behoorde tot de eerste groep ballingen die vanuit Judea naar Babel waren weggevoerd (Ezech. 1:1-3). In vele visioenen heeft God door hem tot het volk gesproken. Hij kreeg opdracht om wat hij gezien en gehoord had aan het volk door te geven. Echter vanaf de avond dat zijn vrouw stierf, totdat hij het bericht kreeg dat Jeruzalem was gevallen, was hij stom; gedurende deze drie jaar kon hij niet spreken (Ezech. 24:15-27; 33:21-22). Veertien jaar daarna heeft God aan de priester Ezechiël getoond dat in de toekomst Christus als de Koning-Priester, Koning van de gerechtigheid en Koning van de vrede, en Priester van de allerhoogste God, zal zitten op Zijn troon in de tempel te Jeruzalem, gedurende Zijn regering over de hele aarde (Ezech. 40-48). Hij is de ware Melchizedek.

Studievragen

Voordat wij in een volgend artikel nog naar enkele priestergezinnen kijken, stellen wij onszelf de volgende belangrijke vragen:

1. Wat betekent het offer van de Heere Jezus voor mij?
2. Ben ik een geestelijke priester?
3. Hoe ga ik om met de zonden van mijzelf en van anderen?
4. Welke plaats neemt het gebed en de aanbidding in mijn leven in?

Wees niet bang,...

Bemoedigingen in het Lucas-evangelie

- 1:13 ‘Zacharia, want uw gebed is verhoord’ – zekerheid in het gebed.
1:30 ‘Maria, want u hebt genade bij God gevonden’ – gunst bij God vinden.
2:10 ‘want zie, ik verkondig u grote blijdschap’ – vreugde in het evangelie vinden.
5:10 ‘van nu aan zul je mensen vangen’ – zegen in de dienst van het evangelie.
8:50 ‘geloof alleen en zij zal behouden worden’ – redding in verdriet.
12:4 ‘voor hen die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen’ – troost bij lijden en vervolging.
12:32 ‘kleine kudde, want het is het welbehagen van uw Vader u het koninkrijk te geven’ – belofte van zegen voor de eindtijd.

Tim Bouter